

er i alt Fald givet, at de Overtidsbestemmelser, her er Tale om, ikke kan sammenstilles med de svenske og norske, forsaa-vidt som der er en Mulighed for Overtidsarbejde i langt større Maalestok; Forslaget i § 6 a. maa betragtes som en meget stor Venlighed, en udstrakt Haand mod Arbejdsgiverne.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om Kongresstemning. Dertil vil jeg sige, at der var ikke nogen særlig Kongresstemning derovre; der var i høj Grad Nervøsitet og Frygt for, at 8 Timers Arbejdsdagen ikke skulde blive vedtaget, og man mente, at det vilde være en Slags Falliterklæring for den første Konference af denne Art indenfor Folkenes Forbund. Der førtes meget lange Forhandlinger for at naa til det Kompromis, Konventionen er, men der var ikke nogen Kongresstemning, som har paaavirket Vedtagelsen paa Konferencen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde endvidere opmærksom paa, at der formentlig ikke kunde føres Klage for det internationale Arbejdsbureau, før Konventionen var ratificeret, og det saa viste sig, at vedkommende Land ikke rettede sig efter den ratificerede Konvention. Det synes jeg er saare tvivlsomt efter Fredstraktatens Bestemmelse i § 409. I § 409 staar der: „Enhver Besværing, der rettes til det internationale Arbejdsbureau af en Arbejder eller Arbejdsgiverorganisation, og som gaar ud paa, at et eller andet Medlem ikke paa tilfredsstillende Maade har sikret Udførelsen af en Konvention, som vedkommende Medlem har sluttet sig til“. Hvis disse Ord: „som vedkommende Medlem har sluttet sig til“ — „adhered to“ — betyder, at han skal have ratificeret Konventionen, saa har det ærede Medlem Hr. Pürschel Ret, men hvis det betyder, at vedkommende Lands Regeringsrepræsentanter og øvrige delegerede har sluttet sig til den „adhered to“, saa vil der i samme Øjeblik ogsaa kunne rejses Besværing over, at Regeringen ikke paa tilfredsstillende Maade har arbejdet for at faa Konventionen ratificeret, og jeg tror, der er noget, der taler for det, idet § 409 bruger Udtrykket: „adhered to“, og senere i § 411 tales der om en ratificeret Konvention. Jeg tror, altsaa, at der kan klages over, at der ikke er sørget for at skaffe Konventionen ratificeret. Men selv om det ikke er Tilfældet, tror jeg, vi fra alle Sider er enige om — ogsaa fra den højtærede Indenrigsministers Side, havde jeg Indtrykket af —, at vi skal tage det størst mulige

Hensyn til det, der er vedtaget derovre af Folkenes Forbund.

Overfor den højtærede Indenrigsminister vil jeg gøre opmærksom paa, at da jeg i Gaar talte om den formelle Fremgangsmaade, var det i og for sig ikke det, at der først nu blev forelagt Forslag om Ratifikation, jeg havde noget imod, men det var for mig et Indicium for, at den højtærede Minister ikke vilde have Ansvar for at forelægge et Lovforslag, som i Detailler fulgte Konventionens Regler. Den højtærede Minister sagde, vi skylder hinanden Varsomhed. Ja, der skyldes altid Varsomhed i det Øjeblik, det gælder Arbejderklassens Tarv herhjemme. Naar det ikke er Tilfældet, er det sjældent, at der er Tale om, at der skal vises stor Varsomhed, og jeg synes ikke, at den højtærede Indenrigsminister ved disse Udtalelser om Varsomhed paa nogen Maade har forbedret sin Stilling. Han har fortsat med at vise Varsomhed ved heller ikke i Dag at besvare det direkte Spørgsmaal, om han sluttede sig til det Synspunkt, der blev fremhævet af Raadmand Philipsen, at det er Oprør mod en international Overenskomst at gaa mod Konventionen, eller han sluttede sig til det af Arbejdsgiverne hævdede, at hvad der er vedtaget af en Kongres, kan vi saatemmelig lade haant om. Ministeren udtalte sig ikke om, hvorvidt han vilde paa- tage sig Ansvar for at underskrive Ratifikationen, saafremt Rigsdagen vedtog den. Jeg gaar ud fra som givet, at han vil gøre det. Ministeren har efter dansk Forfatning ikke Ret til at skyde sit eget ministerielle Ansvar bort. Hvis Rigsdagen har vedtaget noget, som han ikke kan gaa med til, er han nødt til at trække sig tilbage. (*Indenrigsministeren* [Sigurd Berg]: Ja, naturligvis.) Naturligvis, hvis Rigsdagen vedtager Ratifikationen og Ministeren ikke kan gaa med dertil, maa han trække sig tilbage. Hvis Rigsdagen kommer til det Resultat, at Konventionen ikke skal ratificeres, har Ministeren ogsaa Ansvar. Da maa han virkelig være forpligtet til overfor Rigsdagen at oplyse, om han kan bære Ansvar for, at Konventionen ikke ratificeres. Han har Ansvar for overfor Rigsdagen i begge Henseender, og han kan aldeles ikke skyde dette Ansvar fra sig.

Drachmann: Overfor den ærede Indenrigsministers Omtale af Embedsmændenes Stilling i denne Sag, et Forhold, jeg